

STRIJD KREET

OFFICIËEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

BRAMWELL BOOTH, GENERAAL.

WILLIAM BOOTH, STICHTER

M. J. v. d. WERKEN, TERRIT. KOMMANDANTE.

24STE JAARGANG No. 11.

Internationaal Hoofdkwartier
101 Queen Victoria St. Londen E. C.

1 November 1923

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Indië Javastraat 16 Bandoeng

PRIJS 10 CENT

„EBEN-HAEZER”

12 NOVEMBER 1913 — 12 NOVEMBER 1923.

TIENJARIGE ARBEID VAN HET LEGER DES HEILS IN MIDDEN-CELEBES.

DOOR MAJoor PALSTRA.

Het is tien jaren geleden, dat het Leger des Heils zijn vlag ontplooidde in dat gedeelte van het schoone Insulinde, wat Midden-Celebes heet. Mij is het voorrecht geworden, naar aanleiding van dit feit eenige regelen voor de

Strijdkreet te schrijven.

De heer en mevrouw van Emmerik van de Witte Kruis Kolonie bij Salatiga begonnen hier met het stichten van een Landbouw-Kolonie, die den naam „Kalawara na Poetih” ontving. Het doel der Kolonie was tweeledig: in de eerste plaats beoogde men de armsten der armen onder de Javanen een thuis te bereiden en in de tweede plaats in het Paloedal een dam op te werpen tegen den voortschrijdenden Islam.

Deze Landbouw-kolonie werd later overgenomen door het Leger des Heils, terwijl door den toenmaligen Leider in Ned. Indië, Kommandant J. W. de Groot, het verzoek tot Zijn Excellentie den Gouverneur-Generaal werd gericht, het Leger des Heils in Midden-Celebes een district aan te wijzen waar het zijn Zendingsarbeid zou kunnen beginnen. Als gevolg hiervan werd de onderafdeeling Paloe, een oppervlakte van een tweehonderd vierkante Kilometers, ons toegevoegd.

Zes meisjes van Palolo. (Midden-Celebes.)

Zoo kon het Leger des Heils in dit schoone eiland Celebes, zijn arbeid beginnen. Dat zulk een begin gepaard ging met groote moeilijkheden, kan ieder zich voorstellen. Ook was aan het reizen door eenzame streken allerlei ongemak en soms zelfs levensgevaar verbonden. Hulde daarom aan de pionier-officieren, die op eenzame plaatsen volhardend hebben gezaaid en geploegd, al was de grond hard.

De Heer heeft zegen en overwinning gegeven en daarom vieren wij feest en jubelt ons hart „Eben-Haezer!”

Zoo langzamerhand heeft de arbeid zich ontwikkeld. Op de kolonie te Kalawara zijn een deel der gronden, welke eertijds woest waren, in cultuur gebracht, zoodat men nu op de Kolonie kan vinden: groene sawah's en djagoeng velden en een groot aantal klapper-, pisang- en kapokboomen, welke op geregelde tijden hunne vruchten geven. Er is ook een flinke veestapel groot 170 stuks vee. De kolonie voorziet de Europeanen aan de kust van groente en boter. De Javaansche kolonisten in totaal 140 personen zijn „senang” in hun nieuw tehuis, wat men bemerkt, wandelende door Kalawara. Uit de woningen der kolonisten dringt menig opgewekt lied naar buiten.

Van uit Kalawara heeft zich het Zendingwerk uitgebreid, zoodat op dit oogenblik het geheele terrein is verdeeld in 5 districten, welke staan onder leiding van een Europeesch Officier, aan wien zijn toegevoegd een aantal inlandsche officieren en goeroes (onderwijzers). Men zou het Zendingwerk van het Leger des Heils in Celebes gevoelig in vier onderdeelen kunnen verdeelen.

I. Het Onderwijs. In Midden-Celebes heeft het Leger des Heils 16 scholen, die gemiddeld per dag worden bezocht door een 700-tal jongens en meisjes. Voor het meerendeel jongens, aangezien de bevolking nog van meening is dat onderwijs voor meisjes overbodig is. Gelukkig is hierin een verandering ten goede op te merken en hebben wij zelfs in het Paloedal een school, alleen door meisjes bezocht. Behalve in de gewone vakken: lezen, schrijven en rekenen, wordt natuurlijk de Christelijke Godsdienst onderwezen. Welk een resultaten hebben de lessen in deze scholen reeds gehad! Er zijn reeds eenige jongens, die als kweekeling-onderwijzer dienst doen, terwijl reeds eenige voormalige leerlingen als schrijver op Gouvernements-kantoren arbeiden. Wij vertrouwen, dat de tijd niet zoo heel ver meer af is, dat wij in iedere school minstens één der onderwijzers uit de inboorlingen van Midden-Celebes zullen hebben.

Aan de meeste van deze scholen is een fluitkorps verbonden (zie foto). Het is aandoenlijk zoo'n ver afgelegen dessapost te bezoeken en dan een vaderlandsch of Legerlied te hooren, gespeeld door het jongens-muziekkorps.

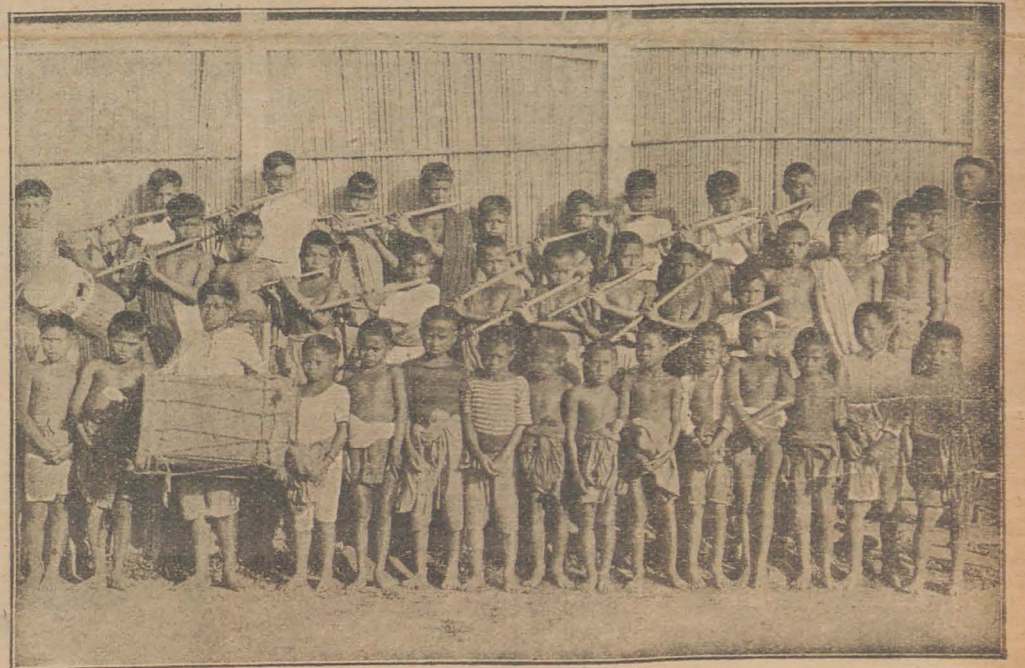
II. Het medische werk. In ieder district is op de hoofdstad een kleine apotheek gevestigd. Het Gouvernement verstrekt de geneesmiddelen, welke door de Officieren worden uitgedeeld. Ook neemt de officier bij zijn bezoek aan de verschillende kampongs in zijn district geneesmiddelen mede, wat natuurlijk er toe bijdraagt om den officier of Pandika, zooals hij hier door de bevolking wordt genoemd, een welkome gast voor de kampongbewoners te doen zijn. Gewoonlijk vindt het uitreiken der medicijnen plaats na afloop der samenkomst.

In een der districten, hetwelk kortgeleden door mij werd bezocht, bleven in een kleine kampong heel ver van het centrum verwijderd, na afloop der samenkomst van de 50 menschen, die tegenwoordig waren, een dertigtal achter, die door den Pandika medisch geholpen wenschten te worden. In de kampong, die den daaropvolgenden dag werd bezocht, waren wij nauwelijks aangekomen, of de hulp van den Officier werd ingeroepen voor een man, die stervende was. Medicijnen werden verstrekt om zijn lijden eenigszins te verzachten, terwijl tevens gesproken werd over Hem, Die al onze krankheden op Zich heeft genomen. Is dat niet de arbeid van een echt Evangelist?

III. De arbeid onder kinderen. Afgescheiden van den arbeid onder de kinderen in de scholen is hier ook de gewone korpsarbeid, die door het korps onder de kinderen wordt verricht; b. v. in vier districten worden de gewone Leger des Heils compagnie-samenkomsten (Zondagschool, in kleine klasjes verdeeld) gehouden, op dezelfde manier als in Europa met dit verschil, dat bij het overhooren een bijbelsche plaat ter verduidelijking wordt gebruikt. En de kinderen van Celebes houden van deze samenkomsten! Het is dan ook op de kinderen, dat wij onze hoop hebben gesteld. Deze arbeid is nog maar in haar begin-stadium, doch belooft veel voor de toekomst.

IV. De Korps-arbeid. O, wat een schoone gelegenheid heeft de Veld-officier, de evangelist in dit land! Ieder huis staat voor hem open! Hoe gaare luistert men naar de boodschap, die de officier heeft te brengen! Welk een heerlijke taak om deze in de duisternis wandelende zielen tot het licht te leiden. De schoollokalen worden gebruikt tot het houden van bijeenkomsten, terwijl ook nog vele samenkomsten in de openlucht plaatsvinden, en waar geen school is wordt de Lobo, of het geestenhuis gebruikt.

Laat mij den lezer iets omtrent zulk een samenkomst mededeelen. De bijeenkomst zal beginnen om 7 uur, maar de menschen hebben geen begrip van tijd zoodat de goeroe of de inlandsche officier vooruitgezonden is om door een inlandschen trom te slaan, tijd van aanvang aan te kondigen. Als wij komen op de plaats waar de samenkomst zal gehouden worden, zijn de kinderen reeds aanwezig. Deze misen nooit. Zij houden van de Legersamenkomsten.

Ons fluitorkest te Lindoe (Midden-Celebes.)

De volwassenen zijn wat traag. Om hun uit te noodigen gaan de officieren langs de huizen en dan komen zij van verschillende plaatsen. De samenkomst is een echte Heilssamenkomst. In de meeste gevallen draagt zij tevens een min of meer onderwijzend karakter, terwijl een bijbelsche plaat ter toelichting van het gesprokene dient. Het verloop is als van een echte Leger des Heils-meeting. Gebed door de soldaten en pas bekeerden, soms door enkelen hunner een getuigenis waarnaar met diepe aandacht wordt geluisterd. Reeds verschillende malen heeft ondergeteekende het voorrecht gehad om vele zielen tot den Heer te zien komen.

Een vraag die als vanzelf naar voren dringt is deze: Wettigen de uitkomsten den arbeid, die in Celebes geschiedt? JA! Zelfs al zagen wij nog geen zichtbare vruchten, zouden wij zeker zijn van den oogst op Gods tijd. Maar Hij geeft ons reeds eenige eerstelingen om ons hart te verblijden, b. v.

1. Bakoebakoeloe. Zij is een vrouwelijke sergeante, werd jaren geleden (reeds aangebroken door het Leger. Zij leerde Jezus volgen en betoonde reeds vele jaren haar trouw aan haar Meester en het Leger des Heils.

Is er een samenkomst in haar kampong, Bakoebakoeloe gaat langs de huizen om de menschen uit te noodigen deze samenkomst te bezoeken. Zij is één dergenen, die steeds bereid zijn een woord voor haar Meester te spreken. Is de uitnodiging aangebroken, sergeante Bakoebakoeloe gaat met haar zusterkampongenooten spreken en tracht haar te leiden tot Jezus.

2. Onoe is een kampong, een uur afstands van Kantewoe, het district waar de Adjudants Woodward een gezegenden arbeid verrichten. Jacobus, de tweede zoon van den Kapala, begon vijf jaren geleden de school te bezoeken en als gevolg van het Godsdienst-onderwijs op school ontvangen, leerde hij den Heiland kennen. Hij is nu een jongen van 16 jaar en is een der vrijwilligers in de school, die zich gereed maken om straks zelf goeroe te zijn. Hij heeft den echten geest van een heilssoldaat; b. v. ongeveer een jaar geleden wendde hij zich tot den Adjudant. Hij wilde gaarne,

(Zie vervolg pag. 4.)

Verlossing, een persoonlijke openbaring Gods aan de individueele ziel.

Door Kolonel S. L. Brengle.

Ik heb een stiefbroeder die een onge-loovige is. Na den dood onzer moeder, toen ik nog maar een jongen van een jaar of veertien, vijftien was en hij een ventje van negen jaar, werden wij van elkander gescheiden. Zijn vader — mijn stiefvader — nam hem mee naar het Zuiden, naar de Ozark-Mountains in Arkansas, en later ging hij naar het verre Westen, naar de ruischende stranden van den Grooten Oceaan in Oregon en Washington, terwijl mijn weg naar de kusten van den Atlantischen Oceaan voerde.

Maar veel verder dan door deze afstanden, kwamen wij van elkander te staan in het geloof. Hij is een man van de striktste eerlijkheid, groot van ziel, rein van leven, achtbaar, trouw in zijn vriendschap en verscheidene malen is hij door zijn medeburgers gekozen voor posten van vertrouwen, maar — hij is geen Christen.

Ik koester een groote, teedere liefde voor hem. Ik heb met hem en voor hem gebeden. Eens kwam hij in een mijner meetings aan de zondaarsbank; en met al den ernst mijner ziel heb ik met hem gesproken en aan hem geschreven; maar hij blijft ongelovig. En hij zegt, dat hij onze leer betreffende Jezus Christus niet kan aannemen.

Een bewijs tegen Christus?

Onlangs zond hij mij een artikeltje, uit een courant geknipt, over een oud predikant in New-York, die, na vijftig jaar, zijn niet-gelooven in Christus en in den Bijbel heeft uitgesproken; en hij schijnt te denken, dat dit een bewijs is

tegen het geloof in de Godheid van Christus en het gezag van den Bijbel.

Wat is het, dat het geloof in Jezus Christus levend houdt? Er zijn eeuw in eeuw uit menschen geweest, die hun ongelooft hebben uitgesproken. Telkens en telkens weer zijn Evangelie-dienaren afvallig geworden. Eén Zijner discipelen heeft Hem verraden, en de elf anderen hebben Hem in Zijn ure van schande en dood verlaten, en toch gelooven er menschen in Hem en bewijzen hun geloof door een vernieuwd leven van volkomen overgave en levenslange toewijding.

Vanwaar dat geloof?

Wat is het geheim van dit volhardend geloof? Hebben geleerde en fijn-uitgesponnen argumenten, heeft hetgeen menschen in boeken geschreven hebben tweeduizend jaar lang, dit geloof levend en onoverwinnelijk doen zijn? Neen, neen, dat is het niet! Zelfs niet, wat in den Bijbel geschreven staat, is op zichzelf in staat dit geloof voortdurend te vernieuwen. Er kan slechts één verklaring voor gevonden worden, en dat is de in ner wederkerende openbaring van Christus door den Heiligen Geest in berouwvolle, zoekende, geloovige zielen. De immer levende Christus, immer komende tot harten, die bereid en willig zijn Hem te ontvangen, — dat houdt het geloof in Christus levend.

Men bouwt zijn geloof niet op en men offert zijn leven niet voor dingen, die men niet kent, of slechts half gelooft. In een rechtzaal kunnen duizend menschen zijn, die niets weten van de zaak,

die aanhangig is, en niemand interesseert zich voor wat deze zeggen; maar laten er een of twee getuigen opkomen, die alles van de zaak weten — dan is iedereen vol belangstelling.

Was Christus God? Is Hij de Heer? Dat weet ik niet alleen door wat anderen hebben gezegd of geschreven. Paulus heeft een groot feit en grondbeginsel vastgelegd, toen hij aan de Korinthiërs schreef: „Niemand kan zeggen Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest”. Deze wetenschap komt door openbaring tot iedere ziel, die haar wil aannemen. De Bijbel verklaart het, maar tenzij ik een ervaring heb, die sluit op de uitspraken van den Bijbel, zoo nauwkeurig als een sleutel past op een yale-slot, weet ik het niet.

Ik lees den Bijbel reeds jaren; ik heb hem onderwezen. Ik heb gestudeerd in de theologie. Ik had boeken over de klaar-blijkelijkheid van het Christendom, die mij zeer overtuigend schenen, maar het volkomenovertuigend bewijs — het bewijs, waarop mijn ziel kan rusten in iederen storm en in den zwartsten nacht — vind ik niet in boeken, maar in een persoonlijke openbaring van Christus in mijn eigen hart.

Het volkomen overtuigende bewijs.

Het was een blijde, schoone dag in mijn leven, toen Christus Zichzelf in mij openbaarde. Ik kon hieraan evenmin twijfelen als aan mijn eigen bestaan. Mijn hart was vervuld met verrukking! Mijn ziel baadde zich in liefde. Mijn oogen vloeiden over van tranen der dankbaarheid voor Zijn groote liefde jegens mij, en van goddelijke droefheid, dat ik ooit aan Hem had getwijfeld, of tegen Hem had gezondigd; en vanaf dien dag ben ik een heel nieuw mensch geworden. Wereldsche eerezucht was weggevaagd. Vleeschelijke begeerlijkheden werden volkomen ten onder gebracht. Zelfzucht verloor zich

in liefde, en had ik duizend levens gehad, ze zouden alle gewijd zijn geworden aan Zijn dienst!

En sedert dien dag heb ik voortdurend diezelfde transformatie in anderer leven waargenomen. Ik bevind, dat mijn ervaring en de bijbel voortdurend overeenkomen. Zij kloppen met elkaar. Zij sluiten op elkaar, zooals een sleutel op een slot past. En dit houdt mijn geloof in Christus levend. De bijbel is het tekstboek, waarin mij wordt aangewezen, hoe ik deze ervaring krijgen kan. Als ik deze ervaring heb gekregen, bevestigt zij mijn geloof in den bijbel, terwijl de bijbel mij mijn ervaring verklaart.

Ik herinner mij, hoe ik vele jaren geleden tezamen met anderen was neergeknield om te bidden voor een jong meisje, dat tot den Heiland kwam om heiliging te zoeken.

Terwijl wij baden, barstte zij eensklaps uit in tranen en riep in een soort geestverrukking uit: „O, Jezus!” en toen zij opstond, was haar gelaat als verheerlijkt. Het licht des Hemels omstraalde haar. Zij had tranen in haar oogen, en daar doorheen glansde de regenboog. Zij had een blik op Jezus geslagen en haar aangezicht blonk. Zij was schoon! Zij was jong, sterk en gezond! Het jonge leven klopte in haar aderen, maar zij was bereid binnen zes maanden haar ouderlijk huis en vaderland, haar beminden en vrienden te verlaten, om naar de donkerste deelen van Afrika te gaan. En daar in het hart van den Congo, leefde en werkte zij voor de arme, duistere heidenen en had hen lief, totdat de Heer op zekeren dag tot haar sprak: „Het is genoeg; kom hoogerop”; en zij ging naar den hemel via Afrika. Zij zei, dat Christus Zich aan haar en in haar had geopenbaard.

(Wordt vervolgd.)

ADJUDANT EN MEVROUW WOODWARD,

ONZE PIONIERS TE KANTEWOWE, MIDDEN-CELEBES

door Lt.-Kolonel Gugelmann.

Zeven jaar geleden is het, dat de Adjudant en zijn vrouw de roepstem gehoor gaven en vaderland en vrienden vaarwel zeiden om voortaan te arbeiden voor het heil der zielen in een verland, waar de zegeningen van het Christendom nog niet bekend waren. In Engeland hadden zij reeds jarenlang, trouwen arbeid verricht. Van plaats tot plaats waren zij getrokken en hadden gewerkt en gestreden voor het heil van hun volk. Soms is het ploegen op rotsen geweest, maar overal was er zegen en in al hun standplaatsen mochten zij een garde getrouwe strijders achterlaten, gewonnen en gevormd tot soldaten van Jezus Christus. Toen was er nog geen gedachte aan, dat onze makkers aldus opgeleid werden voor den dienst in een heidenland, maar toen onze Generaal hen riep, werden zij beiden bereid gevonden.

Zeven jaar geleden arriveerden zij te Batavia en vertoefden aldaar 9 maanden als introductie in het zoo geheel nieuwe arbeidsveld. Toen maakte de toenmalige leider, Kolonel Cunningham, hen bekend met zijn plan voor hen. „Ik heb besloten U naar het Kantewowe-district te zenden in Midden Celebes en ik zend U erheen om daar te leven en te sterven desnoods, teneinde U geheel te geven voor het volk, leerende hun taal en hun adat, en hen te winnen voor Christus”.

Dat waren krasse woorden, maar de Kolonel wist tot wie hij sprak en zijn geloof en zijn verwachting werden niet beschaamd.

Zes jaren vol moeizamen arbeid hebben de adjudant en mevrouw Woodward in dien eenzamen post doorgebracht. Zes dagreizen te voet van Kalawara, waar het Divisie Hoofdkwartier zich bevindt, over de vermaarde, waggelende rottanbrug! — Toen Mevrouw Woodward deze voor het eerst vol moed en vastberadenheid gepasseerd was, zat zij neer en barsite in tranen uit, — zoo groot was de spanning geweest. Nu echter heeft zij diezelfde brug herhaaldelijk begaan en glimlacht thans bij de vreeze van de nieuwelingen, die er voor het eerst over moeten. Over de rottanbrug, langs schier onbezaanbare bergpaden, waar zelfs de paardjes van het land niet kunnen gaan, over snelvlietende rivieren, klimmende en dalende soms op handen en voeten, dagenlang, totdat de plaats van bestemming bereikt was.

En moeizaam als de reis was daarheen, even moeizaam was het begin van den arbeid. De menschen vol wantrouwen; kinderen die schreeuwend wegvluchten voor de witte toean en njonja, want was

mevrouw Woodward niet de eerste blanke vrouw ooit aanschouwd in die gewesten? Slechts langzaam, heel langzaam kwam men dichterbij om te hooren wat toch die blanke toean wilde. Maar eerst het vertrouwen gewonnen, kwamen er ook vorderingen. 14 dagen lang ontving mevrouw bezoek van 's morgens tot 's avonds van de vrouwen, die zich om haar verdrongen, haar handen betastten en eidelooze vragen stelden. Zoo groot

was de belangstelling, dat er eindelijk — evenals bij een dokter — bepaalde uren aangewezen werden om mevrouw Woodward te mogen bekijken.

Dat was toen — 6 jaar geleden. — Nu is de verhouding geheel anders geworden. De Adjudant en mevrouw Woodward zijn vader en moeder van het geheele district. Een bejaarde vrouw met grijs haar kwam bij den Adjudant om medicijnen te halen. Toen de Adjudant haar vroeg waar zij vandaan kwam, lachte zij hardop en riep: „O vader, kent U mij niet meer? Ik ben immers een van Uw kinderen”.

Twee kleine kinderen in een kampong wel 8 uur gaans van Kantewowe verwijderd zeiden: „O ja, wij kennen U, U is onze vader van Kantewowe”.

Dadelijk begon de Adjudant met een dagschool en Zondagschool te openen; eerst met een klein aantal kinderen, welk aantal gestaag aangroeide, zoodat er nu een geregeld oorkomst is van meer dan 100 kinderen, waaronder ook een mooi percentage meisjes.

Een Zondagschool werd ook begonnen voor vrouwen en een naaischool die door een 20 tal vrouwen bezicht wordt. De grootste belangstelling werd betoond in de naaimachine van mevrouw Woodward; dat was dan ook iets wonderbaars!

Het houden van den Sabbath houdt heel wat in zich, maar men gaat gestadig voort in de goede richting. Een der schooljongens, de zoon van den Kapala, bizonder intelligent en die reeds zijn hart geopend heeft voor het Evangelie, treedt op als mandoer. Iederen Zondagmorgen vroeg arriveert hij aan het schoollokaal en luidt lang en flink de bel, en de menschen weten, dat het Zondag is en dat ze geen werk mogen doen, maar zich klaar moeten maken voor de samenkomst. Een aantal der eerste schooljongens, die 6 jaar geleden, scholier werden zijn vandaag flinke toegewijde assistenten van den Adjudant. Sommigen bereiden zich voor om het goeroes-examen af te leggen en Leger des Heils-officier te worden en de adjudants spreken met vreugd en begripelijken vader- en moedertrots ook wel, van die en die en die, welke blijk hebben gegeven van verandering des harten en die hun plaats als Christen en Heilssoldaat hebben ingenomen in hun familie en omgeving. Ook de meisjes blijven niet achter. De vorige controleur, die tegenwoordig was in een samenkomst, werd getroffen door het woord van een dezer: „Als wij eieren aan onze moeder (njonja Adjudant) te koop aanbieden, dan legt zij ze in een kom water. Wat

goed en versch is heeft gewicht en daalt op den bodem; wat niet versch en slecht is, is licht en stijgt aan de oppervlakte. En deze worden door onze moeder geweigerd. Alzoo is het met God. Hij beproeft en weegt ons en als wij telicht zijn, zijn wij niet goed en zal Hij ons niet aannemen en den toegang tot den hemel weigeren.

Toont dit niet aan, hoe de waarheid ingang vindt en begrepen wordt? Zoo zijn er nog meer teekenen van zegen op den arbeid van het toegewijde echtpaar. Zij spreken er sobertjes over, want zij gevoelen, dat hun arbeid is in het teeken des zaaïens en ploegens. — „Voelt het niet eenzaam maand in maand uit, jaar na jaar

met U beidjes daar in de wildernis?” Wonderbaar toch, slechts een gelukkige glimlach is het antwoord. — „Wij zijn zoo geheel thuis in het midden van ons volkje en de tijd gaat zoo snel midden in zulk een eenzaamheid!!! Wij komen er niet toe iets anders te begeeren”.... meende mevrouw Woodward, — „ik verlang alweer om naar hun terug te keeren”.... Dat was verleden jaar, toen de Adjudants naar Java kwamen om zich onder geneeskundige behandeling te stellen. En hun verlof naar het moederland, dat dit jaar zou plaats hebben, hebben zij volgens eigen wensch uitgesteld, omdat het zoo zwaar valt, weg te gaan. Eerst nog dit, nog dat organiseren en op peil brengen, ja, het eigen thuis en je vrienden trekken wel, maar, — en wie heeft dat niet onderzonden, — waar je werk is, daar is je thuis!

Een Kweekschool voor officieren — eenvoudig begin — is met September begonnen onder leiding van Adjudant Woodward, den vader van Kantewowe. Zes der kadetten zijn de bekeerlingen der Adjudants, Kaelische jonge mannen, de eerstelingen van den oogst onder het volk, voor wie zij zich hebben gegeven.

Op het oogenblik heerscht er hooge verwachting onder Kantewowe's volkje want de Kolonel — de njonja besar — zal nog voor het eind van het jaar D. V. haar eerste bezoek brengen aan die gewesten. „Komt U maar gerust,” — zeide Adjudant Woodward, „wij zullen zorgen, dat U veilig over de rottanbrug, veilig over de bergen en rivieren komt en de vreugde over Uw komst zal U alle vermoeienis verzoeten”.

De vreugde zal dus wederkeerig zijn, want ook de Kolonel verblijdt zich in het vooruitzicht van de a. s. ontmoeting. Onze gebeden rijzen op, dat God alle dingen met zijn zegen moge bekroonen! Tot ziens Adjudants, met het Kerstfeest!

Adjudant en Mevrouw Woodward in Kantewoesche feestkleding.

KOMENDE GEBEURTENISSEN

15 — 18 November

CONGRES TE BANDOENG.

29 November — 2 December

CONGRES TE SOERABAJA.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.

Nationaal Hoofdkwartier.

Bevorderingen:

Van Stafkapitein tot Majoor:

R. Scheffer.

Bandoeng 1 November 1923.

M. J. v. d. WERKEN,

Territoriale Kommandante.

VAN DEN LESSENAAR VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

De Territoriale Kommandante in het
Kinderhuis te Salatiga.

Ongeveer 14 dagen zijn de Territoriale Kommandante en Lt-Kolonel Gugelmann afwezig geweest van Bandoeng om een kort verlof te genieten in ons Kinderhuis te Salatiga. Dit was even een verademing na de altijd drukke zaken op het Hoofdkwartier en naar wij hopen heeft deze rust haar beiden veel goed gedaan.

Het nieuwe Ziekenhuis te Bandoeng.

Op vriendelijke uitnodiging van den burgemeester waren de Territoriale Kommandante, Lt-Kolonel Gugelmann, de Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont tegenwoordig bij de opening van het nieuwe Gemeente-Ziekenhuis te Bandoeng. Het verblijdt ons zeer, dat deze inrichting, waaraan zulk een dringende behoefte bestond, thans geopend is en het werk der barmhartigheid kan aanvangen.

Jaarlijksche Congressen.

Het doet ons genoegen te kunnen aankondigen, dat de Territoriale Kommandante bijgestaan door Lt-Kolonel Gugelmann, den Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont het jaarlijksch Congres voor Inlandsche officieren te Djokja hoopt te leiden van 20 tot 23 October, wat bij het verschijnen van dit nummer dus reeds voorbij zal zijn. De congressen voor Europeesche officieren zullen plaatshebben in Bandoeng van 15-18 November en te Soerabaja van 29 November tot 2 December.

Bevordering van Stafkapitein Scheffer.

Ongetwijfeld zullen alle makers zich met ons vereenigen in het aanbieden van hartelijke gelukwenschen aan Majoor en mevrouw Scheffer bij hun bevordering. Bijna 21 jaar heeft de Majoor met toewijding en ijver gearbeid in Ned-Indië en kan tevens terug zien op 30 dienstjaren als een Officier van het Leger des Heils. Wij waardeeren den trouwen arbeid van den Majoor en zijn toegewijde vrouw ten zeerste. God geve hun steeds meerderen zegen en vrucht op hun werk op de Leprakolonie te Poelau si Tjanang, over welke inrichting de Majoor's het bevel voeren.

Een nieuw Militair-Tehuis.

Mevrouw Beaumont en schrijver dezer nootjes hadden het voorrecht de opening te leiden van het nieuwe Tehuis in Djokja. De verkrijging van dit gebouw is een groote verbetering voor ons werk in die stad. Het is meer in het centrum gelegen en beantwoordt beter aan het doel dan het vorige. Er is tevens een flinke bijeenkomstzaal aan verbonden.

Waardeering van den Plaatselijken Commandant.

Kolonel Willems vereerde de openingsplechtigheid van dit nieuwe Tehuis met zijn tegenwoordigheid en sprak eenige vriendelijke en bemoedigende woorden van waardeering met betrekking tot onzen arbeid. Met toestemming van den Kolonel speelde het Garnizoens-muziekkorps op onze voorgalerij vóór en na de opening, wat veel bijdroeg tot het welslagen van deze bijzondere bijeenkomst. Dominee Karamoy was eveneens tegenwoordig en gaf den mannen eenige ernstige woorden van raad en hulp mee.

Jaarbeurs Bandoeng.

Door het Jaarbeurs-comité werd ons een diploma toegezonden voor onzen stand met tentoongestelde handwerken van onze Tehuizen en boeken, bijbels, etc. van ons Handels-departement op de kortgeleden gehouden Jaarbeurs alhier.

Edelmoedige geest van de militaire kapel.

In verband met de betoonde medewerking ter gelegenheid van de jubileumsfeesten werd aan het Garnizoen muziekkorps te Bandoeng een gift overhandigd. De Kapelmeester stelde zijn mannen hiervan in kennis en met onderling goedvinden werd besloten dit geld te verdeelen onder drie liefdadigheidsinstellingen, waaronder ook ons Kinderhuis. Deze edelmoedige geest is navolgenswaardig en namens alle bewoners van het Kinderhuis brengen wij den vriendelijken gevers hierdoor onzen hartelijken dank!

OP HET LICHTENDE PAD DOOR DE KOLONEL

Wij waren een paar dagen in het kinderkuis te Salatiga, Lt-Kolonel Gugelmann en ik, — in kleuterland. Daar kweelt en kwinkleert het van zonsop- tot zonsondergang in het groene nesje met zijn vogeltjes van velerlei pluimage. Nooit zag men aandoenlijker troepje en nooit zag men blijder! De stemmetjes wedijveren met het vogelenkoor om den tuin met muziek te vullen. Zij hebben een uitgebreid répertoire, dat blijkbaar iederen dag geheel gegeven wordt.

*„De kleine pelgrims komen
Uit iedre stad en land.”*

is een der meest geliefde versjes; wat dan plots op grappige wijze gevarieerd wordt met:

*„Regen op de brug
En ik wordt nat:
'k heb zooveel te vertellen
En ik weet niet wat.”*

Eén kleine pelgrim arriveerde in kleuterland toen wij er waren. Van Semarang kwam zij, vanuit ons Meisjes-Tehuis: Ensigne Koning bracht haar. Och, och, zóó'n heel klein Europeantje met zwarte glinsteroogjes! Loopen kon zij, maar praten nog niet en dit was reeds haar tweede tehuis. Zij bracht een uitzetje mee, liefdevol door de meisjes in Semarang gemaakt. Arme kleine! Ik had een fotóje van haar willen hebben, zooals zij daar stond op de voorgalerij, anderhalf jaar oud! Ja, 't was me, als riep ieder dier kleinen om een moeder en een ouderlijk huis, vol liefde en warmte; dát, waar het een natuurlijk recht op heeft. Het kan schrijnen in eigen hart, — gelukkig nog niet in het kinderhart — het groote gemis, dat zij onbewust lijden; het leed, dat hun niet toekomt.

Als dit lieve kleutervolkje aan tafel gaat, wordt er op Leger des Heils wijze zingende gebeden. Dan klinken de baby-stemmetjes, meest nog in gebroken taal:

*„Wil Heiland, onze Gastheer zijn
En zegen spijs en drank.
Hier brengen wij U lof en eer
En in den hemel dank.”*

— Dá-ák! — galmt er nog eentje alleen achterna. — „Als ik weer zing van den hemel voor ik ga eten, mag Willie niet zoo hard schreeuwen”, zegt Ella vertoewardigd.

Ja, „zingen van den hemel” dacht ik, — dat willen we jullie leeren, lieve kleine pelgrims. Dat is de manier om straks den wellicht ruwen weg met moed en opgewektheid te treden en een lichtend spoor te vinden. Zingen, zingen van een betere wereld, van reinheid en vrijheid, van vrede en liefde! En ten spijt van zooveel, dat niet moest zijn, het allen vroeg bijbrengen:

*„Ik ben een kind, van God bemind
„En tot geluk geschapen.”*

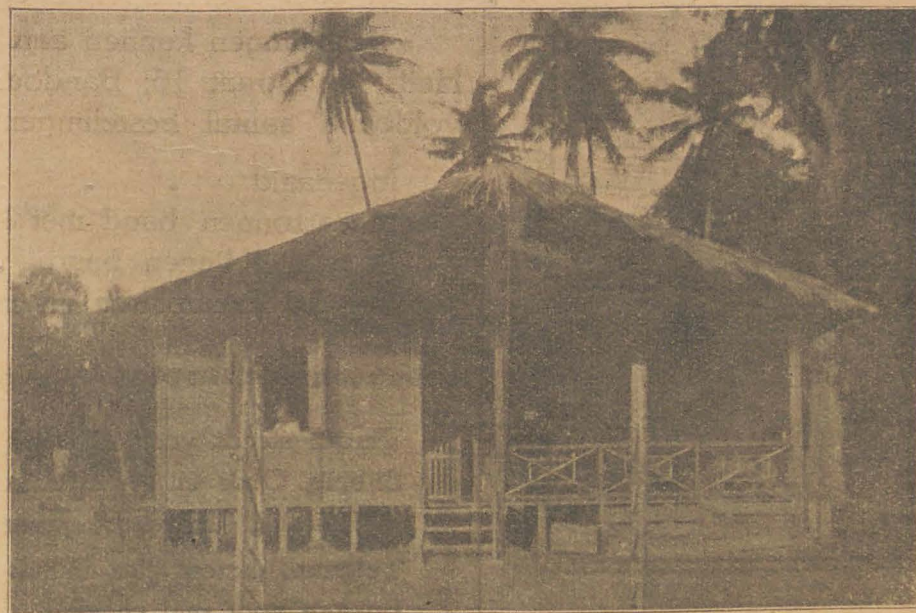
Van de jeugd werden mijn gedachten geleid naar de grijsheid. Een lieve, oude Christen, de vader van onze adjudante Kronenberg, is in het verre Holland heengegaan. Deze pelgrim heeft 81 jaar op aarde gewandeld, een stillen, bescheiden, vreedzamen weg. Hij was eea van hen, die „een kinderlijken geest bewaren” en die zich verheugen in hunnen God. Mij trof het woord, dat een der zonen gezegd had: „Vader genoot zoo van zijn godsdienst”.

Wat een heerlijk getuigenis! Wat een getuigenis ook voor zijn God! 't Was hem, den eenvoudigen, onbekenden man, een lust zulk een God te dienen. Hij genoot ervan. Is dát niet het ware Christendom, het eenige ware? Geen klagen, geen treuren, geen spreken van opoffering en lijden en wat dies meer zij; wat alles oorzaak is van het valsche beeld, dat de wereld zich van een Christen schildert: sombere blikken, een lang gezicht, zuchten en klagen, bidden en nooit ontvangen, moeizaam voorwaarts gaan. Anders de man, die van zijn God geniet, ook al is de weg moeilijk. 't Was voor dezen ouden pelgrim ook niet altijd een gaan op rozen geweest. Zijn jonge vrouw verliet hem voor de heersche gewesten, toen de zes kinderen nog klein waren. Moedig en vastberaden wijdde de eenzame man zich aan de groote taak, zich alles ontzeggende, zelfs alle vereenigingsleven om bij zijn kinderen te zijn, die hem nu dankend nablikken. Volwassen zonen en dochteren zien een lichtend spoor, dat deze stille in den lande, die van zijn God genoot, achterliet.

*Ja, 'k geloof - en daarom zing ik,
Daarom zing ik U ter eer,
's Werelds Heiland, Hoogepriester,
Aller heeren Opperheer.
Zoon van God en Zoon des menschen.
O, kom spoedig in Uw kracht
Op des hemels wolken weder!
Kom, Heer Jezus kom! ik wacht.*

(N. de Jonge.)

M. Johanna v. d. Werken

Een typisch officierkwartier
Het nieuwe huis van de Ensigns Rosenlund in Bora.

„Het leven van Jezus” in het Maleisch.

Gaarne vestigen wij de aandacht op de aanbeveling van dit nieuw uitgegeven boek. Commissioner Mildred Duff, de schrijfster, is een van de beste auteurs voor jonge menschen in onze Legerwereld. Vele jaren lang maakte zij de Internationale Zondagschoollessen klaar en weinigen verbeterden haar de wijze, waarop zij de hoofdwaarheden van het Christelijk geloof den kinderen duidelijk maakt.

Deelneming.

Onze diepgevoelde sympathie gaat uit naar Mevrouw Adjudante Kronenberg en haar familie bij het verlies van hun vader in Holland. De familie-handen doen zich sterker gevoelen, wanneer berichten van ziekte en dood ons bereiken. Het verlies van zijn heengaan wordt echter verzacht door de wetenschap, dat hij gedurende zijn 80 levensjaren den Heer getrouw heeft gediend en nu is ingegaan in de rust, welke bereid is voor degenen, die God geëerd hebben en Zijn geboden bewaard.

Ensign en Mevrouw Loois.

Onze makers in Rembang hebben een zeer angstigen tijd doorgemaakt met hun kleinen Henny die zwaar ziek is geweest. Den avond vóórdat hij in het Ziekenhuis moest worden opgenomen, maakten zij echter zijn toestand tot een ernstige zaak van gebed en den volgenden morgen was de koorts wonderbaar gedaald en constateerde de dokter tot hun groote vreugde en verlichting, dat opname in het Ziekenhuis niet langer noodzakelijk was. Met onze makers verheugen wij ons ten zeerste in deze heerlijke gebedsverhooring.

Ensigne Ohrstrand.

Brigadier Dr. Wille meldde ons, dat het noodzakelijk is gebleken de Ensigne in het Juliana Ziekenhuis te doen opnemen teneinde een operatie te ondergaan aan den blindendarm. De laatste berichten melden ons een gestadige beterschap, doch wij kunnen nog niet zeggen, wanneer de operatie zal plaatshebben.

Ensigne Cullen van het Kinderhuis te Medan en kapiteine Priddle van het Meisjes-tehuis te Weltevreden moesten ook op de ziekenlijst geplaatst worden. Laat ons al deze makers gedenken in onze gebeden!

De Financieele Secretaresse.

Het zal onze makers verblijden te vernemen, dat Brigadier Wolters steeds voortuitgaande is en haar werkzaamheden heeft kunnen hervatten. Zij zal echter voorloopig nog wat langzaam aan moeten, wat zeker geen gemakkelijke taak is, waar zoovele zaken haar aandacht vragen.

Officieren met verlof.

Schikkingen worden getroffen voor Adjudante Cornelius van het Kinderhuis te Bandoeng en Ensigne Beck van de Soerabaya-kliniek om op 10 November met het s. s. „Johan de Witt” met verlof naar haar vaderland te vertrekken. Wij wenschen haar beiden een goede reis en veel zegen en een aangename rusttijd temidden van familie en vrienden.

Soerabaya-kliniek.

Met het s. s. „Grotius” die te Tandjong-Priok arriveeren zal D. V. op 4 November, verwachten wij dokter Haug, een vrouwelijke dokter, die aangesteld is als inwonend-arts voor de Kliniek te Soerabaya. Hare komst is een groote aanwinst voor het werk in die inrichting en zal onzen arbeid zeker ten goede komen.

Bezoek van den Chef-Secretaris aan Djokja.

Mevrouw Beaumont en schrijver dezer nootjes brachten een bezoek aan het Kinderhuis te Djokja en waren zeer getroffen door de wijze, waarop deze inrichting bestuurd wordt. Alles zag er zoo gezellig en huiselijk uit! De witte ledikanten met eenvoudig witte spreien en kleedjes over de kussens waarop in frissche, roode letters „Emanuel” gemerkt was, gaven alles een aangenaam, helder aanzien.

Er zijn 36 Javaansche kinderen opgenomen in dit Tehuis, die een heel aardig zangkooortje vormen, wat in de bovengenoemde bijzondere samenkomst een lief driestemmig lied voor ons zong.

Ook hadden wij het voorrecht verschillende vrienden van ons werk in Djokja te ontmoeten, terwijl het „Grand Hotel” ons als g. sten ontving. Wij zullen ons eerste bezoek aan Djokja niet spoedig vergeten.

Hulp voor Japan.

Door den „Winkelbond” te Soerabaya onder directie van den heer Stemme ik, werd een hoeveelheid goederen geschonken ten behoeve van de noodlijdenden van Japan. Een liefdadigheids-ventutie werd gehouden in de Loge, daartoe belangeloos afgestaan, terwijl de heer Wiering zijn gew. arbeerde hulp gaf bij den verkoop. De totale opbrengst was f 900.— Wij betuigen onzen hartelijken dank aan genoemde heeren voor hun medewerking en wenschen Adjudant en Mevrouw Myergeluk met de verkregen resultaten van hun poging.

Wij hebben nu f 1500.— overgemaakt aan Japan en zeggen allen, die hiertoe bijdroegen hartelijk dank.

EEN ROEREND TAFEREELTJE TE PELANTOENGAN.

Van onze Leprozen-kolonie te Pelantoe-ngan ontvingen wij een zeer interessant rapport over den Altaardienst gehouden in verband met onze Zelfverloochening-Aanvraag, op Woensdag 15 Augustus voor de Javaansche patiënten. Wij laten hieronder enkele bijzonderheden volgen.

„Twee maanden tevoren hadden de patiënten reeds een steenen spaarpot ontvangen om hierin zoo af en toe wat af te zonderen voor de Zelfverloochening-Aanvraag. Een hunner noemde het vol trots „Tjelengan dari Goesti Jesoes” (spaarpot voor den Heer Jezus).

Voor den altaardienst was een altaar gebouwd, stemmig met groen en rozen versierd, terwijl ervóór de woorden: „Geef met liefde aan God” waren aangebracht. Bij het binnenkomen plaatsten allen hun spaarpot op het altaar. Sommigen hadden hem gebroken, doch de liefde is vindingrijk en nu brachten zij hun offer in een lucifersdoosje of in een stuk bamboe. In de Bijbelbespreking door Majoor Thomson en het woord „van hart tot hart” van mevrouw werd ons de waarde van offeren aan God uiteengezet; daarna gingen wij over tot het openen der spaarpotten. Drie Chineesche makkers waren hierbij behulpzaam; de potjes werden stukgeslagen en het bedrag genoteerd. Onder het gekrik krak van de scherven en het vallen der geldstukken klonken de opgewekte koren der meer dan 100 aanwezigen. Toen de laatste spaarpot stukgeslagen werd was de spanning voelbaar, doch nog even moest geduld geoefend worden. Eerst zongen wij tezamen:

Mijn Jezus ik min U!

En hoe het gezongen werd? Wonderbaar! Wij gevoelden immers, dat wij allen een weinig meehielpen om het Evangelie van Christus aan alle volkeren te verkondigen.

Toen werd bekend gemaakt, dat een totaal bedrag van f 54.— was bijeengebracht, wat tezamen met de bijdragen der Europeesche patiënten f 110.— bedroeg. Daverend applaus volgde en geen wonder als men bedenkt, hoelang gespaard moest worden om deze f 54.— bijeen te krijgen. Vol liefde werd het gegeven voor den dienst des Heeren. Na een ernstig woord van Adjudante Roslund, de korps-officier, gingen allen vol blijdschap weer heen.

B. N.

OPENING VAN HET NIEUWE MILITAIR-TEHUIS TE DJOKJA.

Vrijdagavond 28 September om 7 uur opende Adjutant Hiorth deze bijzondere en druk bezochte samenkomst met een hartelijk woord van welkom aan de gasten-Officieren alsmede de Officieren van het garrizoen Djokja.

Hierop werd de honderdste Psalm gelezen en bracht een kinderkoor van het Kinderhuis een keurig afgewerkt lied ten gehoor.

Adjutant Hiorth nam daarop wederom het woord, memoreerende op welke wijze dit Militair-Tehuis verkregen werd. Hij besloot zijn toespraak met vriendelijke uitnodiging aan alle Militairen van welken landaard ook en zonder onderscheid van geloof of richting, rang of stand, om dit nieuwe Tehuis met een bezoek te vereeren.

Vervolgens nam de Chef-Secretaris, Lt. Kolonel Beaumont, die de leider was van deze plechtigheid, het woord. Of-schoon er wat van het ideale, het impulsieve verloren ging door de vertaling, mochten wij toch genieten van zijn onopgesmukte opgewekte, maar toch diepgevoelde woorden. God zegene dezen stoeren werker!

Onder de aanwezigen bemerkten wij o. m. den plaatselijken militairen Commandant, overste Willemse, met den dienstdoenden Luit. Adjutant alsmede kapitein Klaij. De overste sprak een toepasselijk woord en uitte daarin zijn verwachting, dat dit Tehuis volkomen aan zijn bestemming zou beantwoorden. Zoover zijn bevoegdheid strekt mag op den steun van zijn HoogEd. Gestrenge gerekend worden.

Na een Solo van Ensigne Walo en het dankgebed van Kolonel Beaumont was het officieele gedeelte van dezen avond voorbij en bleef men nog eenigen tijd in intiemen kring gezellig bij elkaar. Moge dit nieuwe Tehuis een waar „Thuis” worden, een „home” voor velen. God zegene ook dit werk tot eer van Zijn naam!

X.

In een volgend nummer van de Strijdkreet hopen wij een foto van dit nieuwe Tehuis op te nemen. Red.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

De Generaal leidde op 13 September een bijzondere samenkomst als blijk van deelname met Japan en een Gedenkdienst voor de slachtoffers in de „Royal Albert Hall” te Londen.

Tevens richt de Generaal zich tot allen die helpen kunnen, om dit land bij te staan in deze groote ramp, die ook het werk van het Leger des Heils heeft getroffen in dit veelbelovende Zendingveld.

Japan.

Wij hebben bericht ontvangen van Japan ons bijzonderheden meldende van het lijden en den dood van onze makkers en de verwoesting van de Legereigendommen door de groote ramp, die dat land heeft getroffen.

De gewone middagbidstond in het Hoofdkwartier was juist begonnen. Stafkapitein Sakai had de leiding en er werd bijzonder gebeden voor de kameraden in Onomichi, een stad in het Westen, waar de Boeddhisten groote moeite veroorzaakten. Plotseling deed de aardbeving het gebouw wankelen; de buitenste muur (3 verdiepingen hoog) viel en Ensigne Yamanaka van het veld-departement viel mee. Brigadier Sashida, redacteur van de Japansche Strijdkreet, werd getroffen door de vallende balken waardoor zijn hoofd werd opengespleten. Stafkapitein Sakai zakte door den vloer en raakte beklemd tusschen de brokken en was waarschijnlijk reeds dood voor het vuur hem bereikte. Stafkapitein Uemura, privé-Secretaris van den Territorialen Kommandant, en Ensign Arakawa werden op het platform in de zaal geworpen.

De andere kameraden vormden dadelijk een reddings-brigade, waaraan ook Kolonel Yamamura, de Chef-Secretaris, deelnam. Het lichaam van Stafkapitein Sashida werd bevrijd, terwijl Stafkapitein Uemura en de Ensigns Yamanaka en Arakawa naar het Militair-Hospitaal werden vervoerd. Alle drie waren zwaar gewond, doch tot onze vreugde vernemen wij, dat zij reeds goed vooruitgaan.

De verwoesting van het Hoofdkwartier, een steenen gebouw van vier verdiepingen, en de centrale zaal met plaatsruimte voor 1500 menschen, is een groot verlies. Dit gebouw was opgetrokken gedurende den tijd, dat Kommandant de Groot in bevel van Japan was. (De Kommandant was vroeger Territoriaal Leider van ons werk in Ned-Indië) Het kostte met inbegrip van meubilair, etc. f 165 000.— en werd geopend in 1919 door wijlen Markies Okuma.

Twaalf korpsen en 5 maatschappelijke inrichtingen, inbegrepen het hospitaal voor armen, juist herbouwd in 1922, zijn evenzoo verwoest.

Het Leger des Heils was heel spoedig bezig met hulpverleenen. Het Gouvernement en de autoriteiten van Tokio zelf gaven ons alle

vrijheid en groote hoeveelheden voedsel en kleeding worden rondgedeeld. De Generaal zond £ 3.000 (f 36.000) ter leniging van den nood.

Het Stadsbestuur laat nood-kampen bouwen en heeft het Leger des Heils gevraagd in ieder kamp een Officier aan te stellen om de menschen te troosten en ook geestelijk te helpen en te raden.

Wij vragen voortdurend gebed voor de lijdenden in deze groote ramp en ook voor den arbeid der liefde van onze toegewijde makkers aldaar.

(Vervolg van pag. 1).

dat in zijn kampong ook kindersamenkomsten gehouden zouden worden des Zondags, zooals dit in Kantewoe gedaan wordt. Als de Adjutant geen tijd had, of hij dan deze samenkomsten mocht leiden. Hij werd op proef aangesteld als Sergeant en ziehier het resultaat. De Adjutant geeft hem voor iederen Zondag een bijbelplaat; vertelt hem eerst de beteekenis der plaat en daar gaat onze jeugdige evangelist. De Heer heeft de weinige vischjes uit de hand van dezen jongen gezegend. Trouw is hij voortgegaan met het houden van genoemde samenkomsten. Eenige volwassenen kwamen ook eens zien en zoo zijn daar uitgegroeid geregelde Zondagsamenkomsten, voor kinderen en volwassenen, en eens per week een samenkomst voor bekeerlingen. De schrijver dezer regels had het voorrecht om in de samenkomst in Onoe gehouden, 35 zielen tot den Heer te zien komen, waaronder de vader, de oudste broer en twee zusters van Jacobus, den jongen evangelist.

Is dat niet de geest van den Christen en de geest van den echten heilssoldaat?

En nu geven wij God de eer! De zendeling-heilsofficier heeft gezaaid, doch Hij heeft den wasdom gegeven. Wij hebben ook reeds mogen oogsten en verblijden ons in de zichtbare vruchten. De statistiek van het Zendingswerk van het Leger des Heils in Midden-Celebes geeft aan:

- 175 Soldaten.
- 132 Recruten.
- 85 Jonge Soldaten.
- 11 Kandidaten.
- 7739 Volgelingen.
- 679 Kinderen die de school bezoeken.

De Kweekschool is nu gereed en 8 Kadetten, allen behorend tot de bevolking van Celebes, zijn in opleiding voor Officier. Halleluja!

Proeve van illustratie

DITAROEHNJA TANGAN DIATAS KEPALANJA AKAN MEMBERKATI DIA-ORANG.

HET LEVEN VAN JEZUS.

VOOR KINDEREN.

UITGAVE VAN HET LEGER DES HEILS.

Hiermede hebben wij het genoegen aan de vrienden van de Maleisch sprekende, inlandsche jeugd, van Nederlandsch-Indië bekend te maken, dat er ter perse is een Maleische vertaling van het in Engeland en Nederland zoozeer gewilde boek „Het Leven van Jezus”, aan kinderen verteld, uitgave van het Leger des Heils.

Het boek bevat 52 verhalen uit het leven van den Heiland, één voor iederen Zondag van het jaar, liefelijk en boeiend geschreven.

Tegenover ieder verhaal bevindt zich een daarop betrekking hebbende, aantrekkelijke illustratie. Ter kennismaking bieden wij dit proefblad aan. Papier en formaat en wijze van illustratie zijn geheel zooals daarop aangegeven.

Bestellingen kunnen aan het Hoofdkwartier van het Leger des Heils, Javastraat 16, Bandoeng, worden ingewacht. De prijzen bij voldoende aantal bestellingen zijn als volgt:

- Ingenaaid per exemplaar f 1.—
- In cartonnen band met linnen rug : per exemplaar „ 1.50
- In geheel linnen band per exemplaar „ 2.—
- Per 10 exemplaren en meer wordt 10 % korting gegeven.

Verder steeds voorradig een ruime collectie:

Bijbels, Oude en Nieuwe Testamenten, afzonderlijke Evangeliën in het Hollandsch, Engelsch, Javaansch, Chineesch, Maleisch en Arabisch.

Teksten, carton, glas en fluweel.

Prenteboeken.

Boeken voor oud en jong.

Belooningskaartjes, etc.